

for mig, og jeg antager for mange Skatteydere — her i Kjøbenhavn er mere end nødvendig kostbar. — Man foretager her i Kjøbenhavn store og bekostelige Anlæg, hvor man giver mange Penge ud til saadanne Ting, skjøndt mange Skatteydere mene, at der var mere Trang til at anvende det paa anden Maade, og at det, der sparedes derpaa, maaske kunde anvendes langt bedre og til mere Fordel for den store Del af Befolkningen paa anden Maade. Kom der nu et nyt Element ind, hvoraf efter min Mening den større Del har den samme Betragtning som jeg, saa vilde maaske flere af disse store og meget kostbare Anlæg undgaaes eller i alt Fald spredes paa nogle flere Aar, og Følgen deraf vilde være, at man sparede Noget for Skatteyderne, ligesom det maaske ogsaa kunde bevirke, at forskjellige Ting, som nu synes glemte, bleve dragne frem og kom med i Betragtning. Jeg tror, at Alle tilsidst, naar det havde viist sig, hvorledes Sagen kom til at gaa, vilde være enige i at sige, at det alligevel var godt nok, at vi fik Alle disse med. Det gaar her, mine Herrer, som ved alle store Reforme. Saa længe man kæmper om dem, opstiller man alle mulige Indvendinger og anspænder hele sin Tankeevne for at finde saa mange Grunde som muligt derimod, men saasnart Reformen er færdig, og man har set Virkningerne deraf, siger man, at det var godt, at man fik den, og selv de, der være imod den, glæde sig nu over, at deres Modstand blev fuet (Vrixi: Ikke altid!). Ikke altid! det skal jeg indrømme. Ingen Regel uden Undtagelse; men jeg tør sige, at det i de fleste Tilfælde har viist sig, at man bag efter har været tilfreds med, hvad der var færdig. Det er sagt, at det er vanskeligt at finde passende Mænd her i Kjøbenhavn, men Kjøbenhavn er jo Intelligents Hovedsæde, og naar det er vanskeligt at finde passende Mænd her, synes jeg ogsaa, at det er værdt at forsøge, om der ikke mellem disse flere Tusinder af Bølgere, som man kunde vælge imellem, kunde være nogle flere passende Mænd. All mulig Intelligents er jo dog ikke forvist fra denne Kredss af Folk. Den ærede sidste Taler sagde, hvor strengt han end dømte den, at der dog var

Enkelte, som kom fra denne lave Sfare, og naar der er en Trang tilstede, saa griber man jo alle Midler, som kunne føre til at afhjælpe denne Trang, og altsaa bør man ogsaa her drage flere Folk ind i denne Kredss. — Jeg har blot et Par Bemærkninger at gøre endnu, som jeg vil rette imod det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Bølgkreds (Gindemburg). Jeg vil ikke tale om Interessentskab thi Hovedsagendmærket paa et Interessentskab er, saavidt jeg forstaar, at det bestaar af frie Mænd som frivilligt tage Del i den vedkommende Forretning; men med Hensyn til Kommuner er det ikke nogen frivillig Sag, om man vil være Skatteyder der eller ikke. Bør man der og har Noget at betale med, saa maa man betale, hvad der paalægges. En i Forhold til de andre Skatteydere. Et Interessentskab kan Kommunen altsaa ikke kaldes; men, selv om man vil holde sig til, at den er et Interessentskab, skal jeg bemærke, at den Tanke, man forbinder dermed, nemlig, at enhver Deltager skal stemme efter Størrelsen af den Sum, hvormed de bidrage dertil, slet ikke er nogen nødvendig Egenkab ved et Interessentskab. Jeg har med to Interessentskaber at gøre, og den Mand, som vi faae 1 Mk. af om Aaret, har lige saa fuldt Stemmeret og lige saa fuldt Afgjørelse i alle Sager som den, der yder det største Bidrag; det fæer aldeles ingen Forskjel. (L. C. Larsen: Det er urigtigt!) Det kan gjærne være, at det er urigtigt. Det er ikke urigtigt, at jeg siger, at det er saaledes, men det ærede Medlem maa mene, at det, at det er tilstede, er urigtigt. Jeg siger imidlertid, at det er rigtigt; thi det har viist sig, at Ingen har været misfornøiet dermed. De, der give de største Bidrag, have aldrig nogeninde ladet høre nogen som helst Misfornøelse med, at de, der give de mindste Bidrag, blive stillede lige med dem, og jeg tror, at det er dette, der holder bedst ud. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Bølgkreds kom derved til at fremhæve en ganske ny Tanke, som jeg maatte bekræftige mig meget med, inden jeg rigtig kom tilbunds i den, idet han nemlig sagde, at de Mænd, som havde været mest virksomme for at forsvare Bølgretten af 1848, havde taget fejl i